

A RENDES ÉS A RENDKÍVÜLI SZENTÉVEK (folytatás)

V. Miklós (1447-1455)

V. Miklós pápa 1450-től visszaállította a jubileumok közötti ötvenéves intervallumot, és az *Immensa et innumerabilis* kezdetű bullával elrendelte 1449-ben az új jubileumot, amely az első volt a nyugati egyházszakadás után. A bulla a jubileum kezdetének 1449 karácsonyának vigiliáját jelölte meg, amelyet a Szent Péter-bazilika arany kapujának megnyitása jelzett. Rómába azidőtájt hatalmas tömegek zarándokoltak egész Európából, ezért a pápa a város szent helyei látogatásának időtartamát tizenötőlöt napra csökkentette; ennyi kellett a teljes búcsú elnyeréséhez. Az 1450. év a *szentek jubileuma* volt, a pápa kezdeményezésére a jubileumhoz kötötték néhány, a hitről tanúságot tevő személy kanonizációs perét. Köztük volt a híres francia prédikátor Sziénei Szent Bernát. Volt, aki ezt az évet *Aranyéveknek* nevezte, s ezzel a nyugati egyházon belül, a pápa személye körül újra meglelt egységet hangsúlyozták, a szakadás okozta viták és megosztás után, amelyek megtépázták és aláásták az egyház életét.

IV. Sixtus (1471-1484)

II. Pál pápa az 1470. április 19-én keltezett *Inefabilis providentia* című bullájában rögzítette, hogy a jubileumokat 25 évenként kell megtartani, de meghalt, még mielőtt az általa bevezetett újítás megvalósulhatott volna. Utódja, IV. Sixtus pápa 1472. március 26-án a *Salvator noster Dei Patris* kezdetű bullájában megerősíti ezt az elhatározást, és attól kezdve a 25 éves időközök maradnak érvényben. Ennek megfelelően IV. Sixtus az 1473 augusztus 29-i *Quemadmodum operosi* című bullájában ki is hirdeti az 1474 karácsonyának vigiliájával kezdődő szentévet. Ugyanakkor a szentév idejére felfüggesztette a teljes búcsú Rómán kívüli elnyerésének lehetőségét, hogy ezáltal a keresztények közös célja Róma, az „új Jeruzsálem” legyen. Számos átépítési és felújítási valamint városrendezési terv született, amelyek alkalmassá tették a várost a rengeteg zarándok befogadására.

VI. Sándor (1492-1503)

1499-ben, Nagycsütörtökön az *Inter multiples* című bullával VI. Sándor pápa ünnepélyesen bejelentette az évszázad jubileumát, meg-

erősítvén a teljes búcsú elnyerésének immár hagyományos felfüggesztését Rómán kívül. Ezt követően, néhány nappal a Szent Kapu megnyitása előtt az *Inter curas multiplices* című bullában pontosította a búcsú elnyerésének feltételeit, és még az év december 24-én a Szent Péter-bazilikában ünnepélyesen megnyitotta a Szentévet, a Szent Kapu megnyitásának új rítusával és új liturgiáival, amely mindvégig érvényben van: három kalapácsütés, amely alatt a 118. zsoltárt éneklük: *Aperite mihi portas iustitiae*. Ezenkívül elrendelte, hogy a szentév kezdetén és végén nyissák meg, illetve zárják be a jubileumi búcsúhelynek kijelölt négy bazilika „Szent Kapuit”. A Szent Péter-bazilika kapuját, amely a jubileumi ünnepek fő helyszíne volt, a pápa nyitotta meg, vele egyidőben, ugyanazon rítus szerint a másik három bazilikában a kapu megnyitására érsekeket jelöltek ki. Ettől a perctől a Szent Kapun való áthaladás szokásban maradt, és az irgalom gyakorlásának az egyik legjelentősebb szimbóluma lett a szentév során. VI. Sándor pápa megújította a szentév kezdetét jelző kürtző héber szokását is.

VII. Kelemen (1523-1534)

Az Európában uralkodó politikai és felekezeti feszültség ellenére VII. Kelemen pápa a hagyományokhoz híven az *Inter sollicitudines et curas* című bullával 1525-ben, a Szent Kapu megnyitása előtt néhány nappal bejelentette a Szentévet, amelynek ünneplése szerényebb volt, mint az előzőké. A lelki gyümölcssei azonban az új szerzetesrendek alakulásának köszönhető lelki megújulásban a kegyelem által hamarosan érezhetőek lettek. A zarándokhullámok kevésbé voltak megterhelőek, de még elég erősek ahhoz, hogy éreztessék Rómával, hogy „minden népek menedékének és a világ közös hazájának” tartják.

III. Pál (1534-1549)

és III. Gyula (1550-1555)

A II. Pál pápa által kihirdetett Szentévet halála miatt utódja, III. Gyula irányította, akit 1550. február 8-án választottak pápává. Az 1550. év jubileumának hangulatára rányomta bélyegét a reformáció és az éppen zajló Trentói zsinat. Politikailag a két egyházfő arra törekedett, hogy helyreállítsa az európai hatalmak közötti békét és az Egyház alapvető közvetítő szerepét.